

Verča: Chtěli bychom Vám sdělit příběh pamětníka pohnutých událostí 20. století.

Fiala: (0:12-0:21)

Moje jméno je Jan Fiala, narodil jsem se v Praze 16. 10. 1943.

Vendy: Pan Fiala navštěvoval Základní školu i Gymnázium v ulici Kodašského, kde maturoval roku 1960. Na vysokou školu nemohl.

Fiala: (0:54-1:08) + (1:23-1:37) + (4:10-4:32)

Právě proto, že jsem měl dědečka, kterej už od první republiky stavěl po Praze domy a tady v cihelně vyráběl cihly.

Postavil v Praze dům, hned ho prodal, aby měl peníze na stavění dalšího domu a tahle to dělal do té doby, co žil.

Hlásil jsem se do Karlových Varů, přišlo ze školy, že z kádrových důvodů nebyl přijat, můj táta se odvolal zbytečně, takže jsem se až v říjnu dostal na průmyslovou stavební školu v Českých Budějovicích.

Darek: Pan Fiala sloužil vojnu u silničního vojska, kterou přečkal bez problémů. Při plnění vojenské funkce se seznámil se svou budoucí ženou.

Fiala: (16:43-16:47) + (16:49-17:30) + (20:53-21:46) + (21:53:22:03)

„Já jsem sloužil u Ptpáků. Vono tenkrát už se to jmenovalo silniční vojsko, za celé dva roky jsem nevěděl, co je to střelná zbraň, měli jsme daleko jiný úkoly, stavět mosty, třeba jsme byli pár měsíců v Bratislavě, no ale nestěžuju si, protože velitel v Lazních Bohdaneč jsem sloužil, protože to byl velmi rozmunej chlap a jeho manželka učila mojí manželku, to byla náhoda. V kasárnách v Bohdaneč. Moje manželka v roce 64 vyhrála talenty v Pardubicích, ona byla stejně stará jako Helena Vondráčková, měla jít zpívat do Lucerny a v kasárnách měli mládenci orchestr vojenskej a chybel jim kdo by zpíval a jak jsem říkal velitele praporu manželka učila moji manželku a říkala já tady mam žábu tak ji přivezli do kasaren, zpívala a tam jsme se viděli a druhý den jsme se pozvali na rande v Pardubicích a začali jsme spolu chodit. Poprvé jsem ji viděl 11. března 64 a ženil jsem se 17. dubna 65, čili 13 měsíců.“

Filip: K okupaci roku 1968 se váže následující vzpomínka:

Fiala: (8:30–9:15)

„21. srpna ráno jsem vezl ráno na kole moji dceru do školky a před mostem v Nymburce stál tank a tam byl sovětský voják, byl to nějaký no tak šikmovokey a ten mě zastavil a povídal „Štoj“ a povídá „Kudá“. A já jsem povídal přes most a on tomu nerozuměl a povídal „Što“ a já jsem byl trochu sprostěj a odpověděl jsem „Hovno“ a on tomu nerozuměl a povídal „Idi“ a já jsem povídal: „No tak to se zblázním, když mě doma pustíš přes most.“

Dan: Po změně režimu v 1989 byla rodině cihelna vrácena, ovšem ve strašném stavu. Rozhodli se ji zbourat a postavit novou, která tam stojí dodnes.

Fiala: (12:16-13:04)

„Když to vrátili, tak jsme si museli vybojovat úvěr, celkem tadleta cihelna bylo skoro 70 milionů, museli jsme nechat postavit vlastní konstrukci, to stavěla Mostárna Hustopeče, protože jsme to zjišťovali, byli cenově nejrozumnější, no a pak se cihelna musela postavit a první cihla z cihelny vypadla 20. července 1995.“

Dan: Na dotaz o rozdílů dnešní doby a dřívější doby nám pan Fiala odpověděl:

Fiala: (29:06 – 29:14)

„No tak teď je to příjemnější už z toho prostýho důvodu, že nemusíme investovat a jenom vyrábíme.“

Vendy: Zeptali jsme se pana Fialy, co by říkal jeho děda na dnešní provoz cihlářny

Fiala: (29:31)

„Věřím tomu, že by děda spokojenej byl.“

Filip: Pan Fiala se celý život řídil krédem

Fiala: (30:35)

Rodina, starost o rodinu.

Verča: Pan Fiala věří, že cihelna bude i nadále fungovat a těší se, že cihelnu jednou po dětech převezmou i jeho vnoučata.